

”Minä luotan sinun armoosi”

Herra, kuinka kauan? Oletko unohtanut minut iäksi? Kuinka kauan peität minulta kasvosi? Kuinka kauan huolet painavat mieltäni ja sydäntäni jäytää tuska? Kuinka kauan viholliseni ovat voitolla? Katso minun puoleeni ja vastaa minulle, Herra, Jumalani! (Ps. 13:2-4)

Kärsimystä ei voi käsittää. Siitä ei saa otetta. Sen edessä tuntee itsensä täysin voimattomaksi, sanattomaksi ja vastauksettomaksi. Se saa ymmälleen.

Yhden näkökulman kärsimyksen käsittelyyn toi piispa Tapio Luoma hahmottaessaan viime viikonvaihteessa Vihdissä järjestetyillä Lähetysjuhlilla Jumalan läsnäoloa kärsimyksen ja erilaisten kriisien maailmassa: Kaiken toivonsa menettänyt ihminen ei kysy Jumalaa, mutta hänelle, joka syyttäenkin vaatii Jumalalta vastauksia, Jumala on olemassa ja läsnä. Hänellä on silloin toivo. Se voi olla vain pieni toivon kipinä, mutta se on olemassa.

Järkemme ei ymmärrä sitä, että Jumala on läsnä ja johdattaa kärsimyksessään. Järki on ikävä kumppani, koska se laittaa meidät yrittämään itse ja yrittämään väkisin. Kun olemme kasvotusten käsittämättömän epäoikeudenmukaisuuden ja turhauttavan vääryyden kanssa, ei meidän järkemme näe ratkaisua eikä ulospääsyä, vaikka kuinka yritämme. Älykäs ihminen turhautuu omaan osaamattomuuteensa.

Siinä missä järkemme vie meidät umpikujaan, meidän uskomme ja luottamuksemme Jumalan armoon voi valaista meille uuden reitin. Kun uskallamme kohdata oman voimattomuutemme, jopa raivomme, ja kun uskallamme psalmirunoilijan tavoin luottaa Jumalan armoon, kärsimyksestä voi nousta siunaus.

Minä luotan sinun armoosi, saan iloita sinun avustasi. Minä laulan kiitosta Herralle, hän pitää minusta huolen. (Ps. 13:6)

-Marja Korhonen